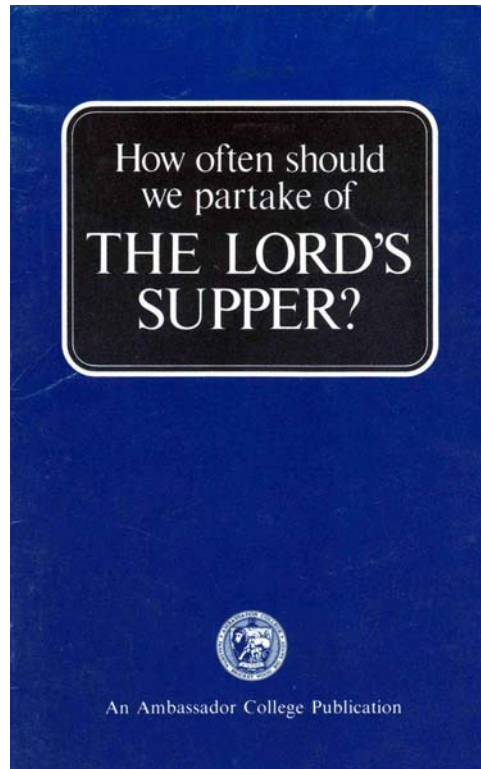

Koliko puta treba uzimati Večeru Gospodnju?

od
Herbert W. Armstrong

Kao i mnoge druge suštinski bitne stvari vezane za istinitu i izvornu biblijsku doktrinu - i Večeru Gospodnju prekrila je hrpa pogrešnih tradicija. Apostol Juda nas upozorava da se "borimo za veru koja je jednom zauvek predana svetima".

Današnja zbrka

Različite crkvene denominacije sprovode tu svetu uredbu o Večeri Gospodnjoj na različite načine. Jedna crkva tvrdi da se hleb i vino bukvalno pretvaraju u stvarno telo i krv Hristovu. Neke crkve uzimaju tu "večeru" svake nedelje **ujutru**, a druge jednom mesečno, takođe ujutru. Druge crkve uzimaju Večeru Gospodnju četiri puta godišnje i to noću. Zaista, "svi mi kao ovce zađosmo, svaki od nas se okrenu svojim putem" (Knjiga proroka Isaije 53:6). Postoji jedan jedini put da se vratimo **istini** koja je jednom zauvek

data svetima: ostaviti na stranu naše pretpostavke i tradicije i otvorenog uma brižljivo "ispitivati Sveto Pismo", jedini istiniti zapis o onome što je jednom zauvek dato.

Prva večera Gospodnja

Pogledajmo prvo zapis o tome kako je ova uredba prvobitno ustanovljena. Primetite u **Jevanđelju po Luci 22:14** - "A kad je došao čas, leže za trpezu (Isus) i apostoli s njime... Tada uze hleb, zahvali Bogu, izlomi ga i dade njima govoreći: ovo je moje telo koje se daje za vas; **ovo činite za moj spomen**. A isto tako i čašu posle večere govoreći: ova čaša je novi savez (zavet) mojom krvlju koja se proliva za vas" (stihovi 19 i 20).

Obratite pažnju na to da "kad je došao čas" Isus prvi put uspostavlja uredbu o upotrebi hleba i vina. Dakle, radi se o jednom **definitivnom periodu** - definitivnom času kada je On držao tu večeru, čime je i nama dao primer za to u koji čas je treba držati. Takođe obratite pažnju na to da im je zapovedio da to treba svetkovati rekavši: "**OVO ČINITE!**" Zašto? "Za moj spomen", rekao je Isus. Stoga to što je učinio i vreme kada je učinio predstavlja **spomen** - sećanje na Njegovu smrt. Te tragične noći, veče uoči svoje smrti, Isus je uspostavio takozvanu Večeru Gospodnju.

U Matejevom izveštaju čitamo: "A kad su jeli, uze Isus hleb..." (Jevanđelje po Mateju 26:26). Dok su jeli Isus je uzeo hleb i uveo tu svečanu uredbu koju nazivamo Večerom Gospodnjom. Šta su jeli apostoli? **Pashu** (17. stih u Jevanđelju po Mateju 26, kao i Jevanđelje po Luci 22:15). Pazite šta piše u **Jevanđelju po Mateju 26:2** - "Znate da je za dva dana **Pasha** i Sina čovečijeg će predati da ga raspnu". Isus je znao da je došao Njegov čas. On je predstavljao pashalno jagnje iz Starog Zaveta koje je žrtvovano za nas (Prva Korinćanima 5:7).

"A prvoga dana beskvasnih hlebova pristupiše učenici Isusu govoreći: gde hoćeš da ti spremimo da jedeš Pashu?" (Jevanđelje po Mateju 26:17).

Nakon zalaska sunca (pošto dani počinju sa zalaskom sunca), Isus je seo sa svojih dvanaest učenika u gornju sobu (Jevanđelje po Mateju 26:20 i Marku 14:15). Dok su jeli pashalnu večeru (Jevanđelje po Mateju 26:26), "uze Isus hleb, blagoslovi, izlomi i dade učenicima i reče: uzmite, jedite; ovo je telo moje. Tada uze čašu i zahvali, dade im i reče: pijte iz nje svi; jer ovo je moja krv saveza (zaveta), koja se proliva za mnoge radi oproštaja grehova". Vidimo, dakle, da je u noći svoje poslednje pashalne večere Isus uveo Večeru Gospodnju. Da biste u potpunosti razumeli vezu koja postoji između Večere Gospodnje u Novom Zavetu i Pashe u Starom, ukratko ćemo istražiti uredbu o Pashi.

Uredba pod Starim Zavetom

Prvobitna Pasha označila je izlazak izraelskog naroda iz Egipta. Bog je izlio zla na Egipat da podstakne Faraona da pusti Izraelce iz ropstva. Dvanaesta glava u Drugoj knjizi Mojsijevoj beleži taj događaj. Izraelcima je rečeno da desetog dana u prvom mesecu uzmu mlado jagnje bez mane i nedostatka - tip Hrista, jagnjeta Božijeg! Imajte u vidu da jevrejska, odnosno sveta Nova godina počinje sa pojavom mladog meseca na nebu oko

prolećne ravnodnevnice, a ne usred zime! Pashalno jagnje je trebalo čuvati do četrnaestog dana u prvom mesecu, koji je u Bibliji poznat pod imenom "Aviv" i onda ga zaklati "u večer" (u sumrak - stih 6). Krv zaklanog jagnjeta trebalo je poprskati na dovratnice kuća čim je bilo zaklano, a jagnje je trebalo ispeći i pojesti u žurbi. Te noći anđeo Gospodnji prošao je kroz egipatsku zemlju u ponoć i usmrtio sve prvence od ljudi i stoke. "Kad vidim krv (na vratima), proći ću vas", rekao je Gospod Izraelcima. Mnogi Jevreji danas počinju da shvataju da im je **krv** u stvari spasila živote.

Sedam dana su Izraelci jeli isključivo beskvasan hleb. Četrnaestoga dana u prvom mesecu Avivu bila je Pasha, a petnaestog praznik - godišnja svetkovina o kojoj možete da pročitate u 15. i 16. stihu i u Četvrtoj knjizi Mojsijevoj 28:16, 17. Petnaesti Aviv bio je prvi od sedam Dana beskvasnih hlebova, a Bog je zapovedio da sedmi dan (21. Aviv) takođe bude sveti praznik ili godišnja subota. I danas mnogi Jevreji nazivaju taj dan "velikim praznikom".

Iz godine u godinu Izrael je svetkovao Pashu nakon što ga je Bog izbavio iz ropstva. Konzumiranje jagnjeta bilo je simbol prihvatanja izlomljenog tela i prolivene Hristove krvi, što je ukazivalo na veru i nadanje Izraelaca da će On jednoga dana doći.

Uredba o Pashi ustanovljena zauvek

Primitite sada tekst u **Drugoj knjizi Mojsijevoj** 12:17, 24. Pasha je uredba uspostavljena da se svetkuje **zauvek**. Neki će reći da uredba o obrezanju nije ukinuta nego samo promenjena - danas je **srce** to što treba obrezati (Rimljanima 2:29). U oba slučaja Bog je zaista mislio to što je rekao, a rekao je "**zauvek**". Tako je, kao što smo videli, Isus držao Pashu i tokom svoje poslednje pashalne večere On je **promenio** način održavanja te uredbe. Danas više ne koljemo jagnjad, pošto je Jagnje Božije žrtvovano jednom za sve. Umesto da jedemo jagnje, mi jedemo hleb koji simboliše Njegovo prebijeno telo i pijemo vino koje simboliše Njegovu krv. To činimo za spomen na Njega, to jest sećamo se na ono što se te noći desilo.

Koliko puta u godini?

Sada obratite pažnju na Drugu knjigu Mojsijevu 13:10, koja govori o Danima beskvasnih hlebova: "Zato vrši zakon ovaj na vreme, od godine do godine". Vreme kada se drži Pasha je jednom godišnje, u sumrak 14. Aviva, nakon što se sunce spusti iza bregova i uvede nas u taj novi dan - 14. Aviv. Isus nam je ostavio primer (Prva Petrova 2:21) držeći Pashu jednom godišnje u to određeno vreme (Jevandjelje po Luci 2:41).

Pretpostavimo da su Izraelci u Egiptu svetkovali tu uredbu u neko drugo vreme umesto ovoga koje je Bog odredio. Tada se ne bi spasili smrti te noći u kojoj je Gospod prošao po Egiptu! Sve što Bog radi biva **na vreme**. On nam je dao tačno vreme za uredbu o Pashi. Isus je ustanovio novozavetnu Pashu "kada je došao čas".

Uredba o poniznosti

Dajući nam izveštaj o uspostavljanju uredbe o Večeri Gospodnjoj, Matej, Marko i Luka opisuju konzumiranje hleba i vina. Jovan, međutim, iznosi jedan drugi deo te uredbe u **13. poglavlju svog jevanđelja**. Prvi stih u toj glavi ukazuje na to da je reč o poslednjoj Isusovoj Pashi, a kada je večera bila pri kraju (2. stih), Isus uzima peškir (4. stih) i počinje da pere noge svojim učenicima (5. stih).

"A kad im oprao noge, uze svoju gornju haljinu i leže opet za trpezu, pa reče: razumete li šta sam vam učinio? Zovete me učiteljem i Gospodom, i dobro kažete, jer sam ja to. Pa kad sam ja, Gospod i učitelj, oprao noge vama, i vi ste dužni da **perete noge jedan drugome; jer vam dadoh primer da i vi činite onako kako sam ja vama učinio**" (stihovi 12-15).

Mnogi danas ne žele da se ponižavaju time što bi oprali noge svojoj crkvenoj braći. Neki dokazuju da je Isus zapovedio samo Svojim učenicima da jedan drugome peru noge. Oni dakle priznaju da je to za učenike bila **zapovest!** Vrlo dobro. Okrenite stranice svoje Biblije do Jevanđelja po Mateju 28:19, 20:

"Zato idite" - rekao je Hristos tim istim učenicima - "i načinite sve narode mojim učenicima... **ućeći ih da drže sve što sam VAM naložio**". Učenici su dakle trebali da uče NAS da držimo SVE što je Hristos njima zapovedio. Bog sigurno ne gleda ko je ko!

Jednom godišnje u apostolskoj Crkvi

Sada primetite Prvu Korinćanima 5:7, 8: "Jer i Hristos je kao naše pashalno jagnje prinet na žrtvu. Stoga treba da praznujemo (praznik) ne sa starim kvascem... već sa beskvasnim hlebovima iskrenosti i istine". U ovoj novozavetnoj poslanici Pavle daje uputstva u vezi sa Večerom Gospodnjom u 11. poglavlju. Neki su pogrešno razumeli 26. stih u 11. glavi koji kaže: "Jer kad god jedete ovaj hleb i pijete ovu čašu..." - protumačivši ga kao: "jedite hleb i pijte koliko god puta želite". **Ali, ovaj stih ne kaže da možemo uzimati Pashu koliko god puta nam se prohte!** U njemu piše da "kad god" držimo Pashu "obznanjujemo **smrt Gospodnju** dok ne dođe". A Isus je zapovedio: "Ovo činite, kad god iz nje pijete, meni za **spomen**" (25. stih). To činimo u znak sećanja na **Gospodovu smrt**, kao pomen Njegove smrti. Pomeni značajnih događaja održavaju se jednom godišnje na **godišnjicu** događaja kome je komemoracija posvećena. Tako se drže i svi državni praznici.

Isus je uspostavio tu novozavetnu uredbu na **noć uoči svoje smrti**. Po jevrejskom kalendaru te noći bio je 14. Aviv. Hristos je naše pashalno jagnje koje je žrtvovano za nas tačno na dan kada su stari Izraelci morali da kolju pashalnu jagnjad! Kao što je starozavetna Pasha komemoracija izbavljenja Izraela iz Egipta (Egipat je simbol greha), tako je i novozavetna Večera Gospodnja nastavak Pashe, ali sa drukčijim obeležjima. Večera Gospodnja je komemoracija Isusove smrti i našeg izbavljenja od greha. Odmah nakon Svoje poslednje večere Isus i Njegovi učenici odlaze u vrt Getsimaniju, gde će

kasnije Juda Iskariot dovesti krvožednu masu. Svetina je zgrabila i odvela Isusa da Ga Rimljani razapnu na krst kada osvane dan, tog 14. Aviva!

Isus nam je dao Svoj lični primer koji danas sledimo tako što držimo tu svetu uredbu u vreme kada ju je i On držao. Pasha se uvek držala u određeno vreme. Štaviše, zapovedeno je da je treba svetkovati i dalje istog dana - 14. Aviva i to **zauvek**. Iz godine u godinu **sećamo** se Hristove smrti na samu godišnjicu kada je raspet. Pasha je najsvečanija i najsvetija prilika u godini, naročito kada se održava u dan koji je propisan u Svetom Pismu!

Obratite pažnju na 27. i 29. stih u Prvoj Korinćanima 11. Tu se ne govori o tome da li je hrišćanin dostojan da jede Pashu, već o **načinu** na koji to trebamo da činimo. **Nedostojno** jesti Pashu znači činiti kako ne valja. Da su Izraelci u Egiptu držali prvu Pashu bilo kog drugog dana od onoga koji im je Bog uredio, to bi značilo da je jedu nedostojno, zbog čega bi doživeli zla koja je Bog pustio na Egipat. Zato je izvesno da mi jedemo pashu nedostojno i na sopstveno prokletstvo kada vidimo i saznamo pravu istinu, a ipak uzmemo učešća u toj najsvetijoj uredbi u dan koji u Svetom Pismu nije izdvojen za tu svrhu. Uzeti hleb i vino a ne prihvatiti telo i krv Hristovu svim srcem značilo bi da je Pasha pojedena nedostojno i na prokletstvo takvog pojedinca. Dakle, potrebno je da Pashu držimo **dostojno**!

Primer Crkve u prvom veku

Crkva Božija kojom su rukovodili apostoli u prvom veku nastavila je da svetkuje dostojanstvenu uredbu o Pashi svake godine u propisano vreme. Rana hrišćanska crkva svetkovala je i Dane beskvasnih hlebova. Pogledajte Dela apostolska 20:6 - "A mi **posle dana presnih hlebova** otplovismo iz Filipa..." To je bilo 59. godine naše ere. Potom obratite pažnju na Dela apostolska 12:3 gde je Sveti Duh nadahnuo reči u tom stihu da nam ukaže na to u koje doba u godini je Irod uhapsio apostola Petra: "I kad vide da je to po volji Judejima, uhvati i Petra; a behu dani beskvasnih hlebova". Da je svetkovanje tih dana ukinuto u Novom Zavetu i da su samo Jevreji koji odbaciše Hrista držali taj praznik, taj stih nikada ne bi bio napisan u Novom Zavetu.

Po reči dva ili tri svedoka tvrdnja ostaje čvrsta. Pogledajte i treći tekst - Dela apostolska 12:4. Reč "Pasha" je upravo ista reč koju srećemo u Jevanđelju po Mateju 26:2, 17, 18 i 19. Dela apostolska 12 opisuje događaje koji su se zbili deset i više godina nakon što je Hristos osnovao novozavetnu Crkvu.

"Lomiti hleb" - šta to znači?

Neke crkve čitaju Dela apostolska 20:7 - "A kad smo se u prvi dan nedelje sastali da prelomimo hleb, Pavle im je propovedao;" - i po njima u tom stihu piše da se Večera Gospodnja uzimala svakog jutra u nedelju. Ali ispitajmo taj događaj. Pogledajte 6. stih. Ovaj događaj se desio upravo **nakon** sedam dana beskvasnih hlebova, dakle nakon što je Večera Gospodnja održana u svoje propisano vreme. Apostol Pavle je imao oproštajni skup u Troadi pošto se spremao da sutradan otputuje. Kada je Pavle održao tu oproštajnu

propoved? Očigledno ne u nedelju ujutru, već u subotu uveče. Njegovo propovedanje je teklo od zalaska sunca (kada je počeo prvi dan u sedmici) i ponoći (stih 7) pošto u osmom stihu piše da je gorelo mnogo sveća. Ali ponoć je već prošla kad su okupljeni prelomili hleb, pa shodno tome pažljivo osmotrite 11. stih: "... **prelomi hleb** i JEDE". To lomljenje hleba nije bila Večera Gospodnja nego **običan obed**.

"Lomiti hleb" ne mora da se odnosi na Večeru Gospodnju, kao što neki nepažljivo pretpostavljaju. U stvari, ovaj termin se **nikada** ne upotrebljava kao odrednica za Večeru Gospodnju u Novom Zavetu. Vidite da u Delima apostolskim 27:34 i 35 piše: "Stoga vas molim da **jedete**, jer je to za vaše spasenje; a nijednom od vas neće dlaka s glave propasti. To reče, uze hleb i zahvali Bogu pred svima, **izlomi ga** i STADE JESTI".

Primetite Dela apostolska 2:46 - "Svakodnevno su bili stalno i jednodušno u hramu, **lomili su hleb** po kućama, **primali su hranu** s radošću i prosta srca". Tu su hrišćani lomili hleb **svakoga dana** i jeli hranu! Pavle pak kaže da jesti da se utoli glad na Večeri Gospodnjoj znači jesti Pashu na sopstvenu osudu (Prva Korinćanima 11:34).

Potom pogledajte u Jevanđelju po Mateju 26:26, gde Isus kaže da će opet jesti Večeru Gospodnju tek u Svom Carstvu, nakon Svog drugog dolaska. Kasnije Isus seda "za trpezu", gde prvo blagosilja, a potom lomi i jede hleb (Jevanđelje po Luci 24:30).

U vreme Isusa Hrista i Njegovih apostola ljudi nisu jeli vekne nego pogače. Zato hleb nisu sekli na kriške, kao mi danas, nego su ga lomili. "Lomiti" ili "izlomiti" hleb bio je uobičajeni izraz u to vreme koji se upotrebljavao za "obrok", "jelo", "ručak" i tome slično.

Vratimo se veri koja je jedanput zauvek data. Držimo se ponizno i pokorno svečane, svete uredbe o Pashi, kao što nam je zapovedeno, u vreme koje Biblija izdvaja kao termin za njeno držanje. Termin za držanje Pashe po Bibliji je odmah nakon zalaska sunca 14. Aviva po svetom jevrejskom kalendaru. Taj datum se računa prema mesečevim menama. Nova godina po svetom kalendaru uvek počinje na dan koji je najbliži prolećnoj ravnodnevnicu (ekvinoksu). Tog dana (odnosno večeri, pošto dani u Bibliji počinju sa zalaskom sunca) vidi se mlad mesec golim okom u **Jerusalimu** (mada ne i u Sjedinjenim Državama ili Jugoslaviji). Jevrejski kalendar, koji se u tom narodu koristi i dan danas, sasvim je ispravan po Bibliji. Moramo zapamtiti da je "četnaestoga dana prvoga meseca uveče Pasha Gospodnja, a petnaestoga dana istoga meseca **praznik je**".